

PSAL SE ROK 1968 - III.

Pátek, 13. června 2008

Našim pár dní předtím přišly zahraniční noviny, a jak tušili, že se něco chystá. A pak nás je brzy ráno probudilo přistávání těžkých letadel. Tátineček na vojnu šel u letectva, tak hned věděl, že tohle nejsou letadla. Pustili jsme rádio, kde už vysílali zprávy o obsazení a za chvíli i žádost o pomoc, že v rozhlase jsou cizí vojáci.

Mám to všechno nahrané na magnetáku, není to žádná sranda.

Bydleli jsme tenkrát v Karlíně, blízko kasáren. Kázková ulice od Poříčí až k Invalidovně byla plná tanků. Na nich seděli vydatí hladoví vojáci, co věc nevěděli, kde jsou. Ze zájmu jsme za nimi chodili, nosili jim jídlo, a snažili se jim vysvětlit, že u nás žádná kontrarevoluce není, že je to všechno omyl... Ti inteligentnější začali chápat. Jejich otcové nás osvobodili v r. 1945, a oni byli přeměněni, že je nevíme, jak slyšeli z vyprávění. Morálka vojska se tak rozpadala jak domeček z karet. Pak, asi 25.8. v noci, přivedli demonstraci síly. Pálili naslepo ze všech zbraní. Leželi jsme na zemi pod okny a šekali, až to skončí. Ráno měly některé domy ostřelené fasády, a spousta oken se vysypala tlakovou vlnou. Od té doby už z našich lidí na vojáky nikdo nepromluvil, ani vodu nepodal. Všechny domy byly pozamykané. Pár dní nato odjeli kam jinam. Na dlažbě po nich zbyly jen rýhy od pásů.

mama